

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 40 2018, nummers 1022 – 1055 dinsdag 23 oktober 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Wro	9
Waterwet.....	10
Milieu (overig).....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	12
Bijstand	12
Bestuursrecht overig	15
Meststoffenwet	15
Wet politiegegevens	16
Wet wapens en munitie	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier.....	18
MVV	20
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen	25

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1022

ABRS, 17-10-2018, 201710180/1/A3

gebiedscommissie Charlois, thans: college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 8:83 lid 1, 8:86

VOORLOPIGE VOORZIENING. Artikel 8:86 van de Awb kan worden toegepast indien de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Het gaat erom of de informatie die schriftelijk en ter zitting is verkregen van dien aard is dat mag worden aangenomen dat het verrichten van nader onderzoek in dat opzicht geen relevante nieuwe gegevens zou opleveren. Aan de voorzieningenrechter komt bij de toepassing van de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak aanzienlijke vrijheid toe. Verwijzing naar de uitspraak van de ABR van 14 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1565](#).
[ECLI:NL:RVS:2018:3337](#)

JnB2018, 1023

ABRS, 17-10-2018, 201709923/1/A3

minister van Defensie.

Awb

PROCESBELANG. Indien iemand stelt dat hij schade heeft geleden en tot op zekere hoogte aannemelijk maakt dat hij die schade daadwerkelijk en als gevolg van het in geding zijnde besluit heeft geleden, heeft diegene in beginsel belang bij inhoudelijke beoordeling van - in dit geval - zijn bezwaar. Die beoordeling kan er immers op uitlopen dat wordt geoordeeld dat het besluit onrechtmatig is. Dit is voor de betrokkene van belang om de uit het besluit voortvloeiende schade te kunnen verhalen. Het is niet noodzakelijk dat reeds een verzoek om schadevergoeding is ingediend (vergelijk de uitspraak van 12 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP0557](#)).
[ECLI:NL:RVS:2018:3329](#)

JnB2018, 1024

ABRS, 17-10-2018, 201800707/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8:75

PROCESKOSTEN. Verletkosten. I.c. komt aan de overgelegde factuur geen betekenis toe. Uit een factuur volgt niet dat daadwerkelijk verletkosten zijn gemaakt voor het bijwonen van de zitting. Ook staat op voorhand niet vast dat een gehanteerd uurtarief gelijk is aan verletkosten, nu gebruikelijk is dat de hoogte van een uurtarief wordt bepaald uit een samenstel van lasten, die niet

**alle onder verletkosten kunnen worden geschaard. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 5 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:929](#).
[ECLI:NL:RVS:2018:3339](#)**

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1025

ABRS, 17-10-2018, 201710199/1/A3

burgemeester van Laarbeek, appellant.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor drie maanden was noodzakelijk. Professionele hennepkwekerij. Actuele link met het criminele circuit. Een zichtbare sluiting van de woning door de burgemeester heeft in een geval als dit een te onderscheiden functie ter voorkoming van verdere overtredingen in de woning. Dit geeft bij de woning betrokken drugscriminelen en buurtbewoners immers een signaal dat de overheid optreedt tegen drugscriminaliteit in die woning. Deze signaalfunctie is extra van belang vanwege de ernst en omvang van de drugsproblematiek in de regio waar de gemeente Laarbeek onderdeel van is. De sluiting van de woning heeft voor [wederpartij] tot gevolg gehad dat hij drie maanden lang niet vrij over de woning kon beschikken en deze woning zo lang niet kon verhuren. Deze gevolgen zijn in dit geval gelet op de noodzaak van de sluiting niet onevenredig.

[...] de burgemeester [heeft] [wederpartij] onder aanzegging van bestuursdwang gelast de woning [...] te sluiten voor de duur van drie maanden.

[...] De politie heeft de burgemeester in kennis gesteld van het aantreffen van de hennepkwekerij in de woning van [wederpartij] met de bestuurlijke rapportage van 30 augustus 2016. In deze rapportage is vermeld dat de politie in de hennepkwekerij 251 hennepplanten heeft aangetroffen en een grote hoeveelheid attributen die wijzen op een bedrijfsmatige teelt. Het aantreffen van deze attributen is, ook volgens het beleid, een indicatie dat de hennepkwekerij een professioneel karakter had. Een extra indicatie is dat de stroom illegaal, dus buiten de meter om, werd verkregen. Gelet op de omvang en de indicaties van het professionele karakter van de hennepkwekerij heeft de burgemeester zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat hier een ernstige overtreding van de Opiumwet aan de orde was. Ook heeft de burgemeester gelet op de omvang en de indicaties van het professionele karakter van de hennepkwekerij, die vermoedelijk kort voor het aantreffen was opgezet, mogen aannemen dat er een actuele link was met het criminele circuit. Het bestaan van een actuele link met het criminele circuit wordt ondersteund door de inhoud van de aanvullende bestuurlijke rapportage van de politie van 14 augustus 2018. Hieruit kan worden afgeleid dat er diverse personen, die bij de politie bekend staan als drugscriminelen, betrokken waren bij het opzetten van de hennepkwekerij in de woning van [wederpartij].

De Afdeling is daarom, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de burgemeester

voldoende heeft gemotiveerd dat een sluiting van de woning van [wederpartij] voor de duur van drie maanden noodzakelijk was. De omstandigheden dat [wederpartij] de huurovereenkomst heeft opgezegd, dat de installatie direct na ontdekking is verwijderd en dat er geen overlastmeldingen waren, wegen niet op tegen het belang van een sluiting voor drie maanden. Een zichtbare sluiting van de woning door de burgemeester heeft in een geval als dit een te onderscheiden functie ter voorkoming van verdere overtredingen in de woning. Dit geeft bij de woning betrokken drugscriminelen en buurtbewoners immers een signaal dat de overheid optreedt tegen drugscriminaliteit in die woning. Vergelijk de uitspraak van 20 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3481](#).

Deze signaalfunctie is extra van belang vanwege de ernst en omvang van de drugsproblematiek in de regio waar de gemeente Laarbeek onderdeel van is. Zoals de burgemeester heeft toegelicht, zijn in de directe omgeving van de woning verschillende drugspannen en drugsgerelateerde activiteiten geconstateerd.

De sluiting van de woning heeft voor [wederpartij] tot gevolg gehad dat hij drie maanden lang niet vrij over de woning kon beschikken en deze woning zo lang niet kon verhuren. De Afdeling is anders dan de rechtbank van oordeel dat deze gevolgen gelet op de noodzaak van de sluiting niet onevenredig zijn. De omstandigheid dat [wederpartij] zelf niet betrokken was bij de teelt van hennep in de woning geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. [wederpartij] was als eigenaar van de woning verantwoordelijk voor de gang van zaken in de woning. [...]

Gelet op het voorgaande is de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de burgemeester zich na beoordeling van de omstandigheden van het geval op het standpunt heeft mogen stellen dat deze omstandigheden geen tot afwijking van het beleid nopende bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht zijn. De rechtbank is dan ook ten onrechte tot het oordeel gekomen dat het besluit om de woning van [wederpartij] [...] te sluiten onevenredig is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3351](#)

JnB2018, 1026

ABRS, 17-10-2018, 201710337/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Den Helder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:25

AWB. Kosten spoedeisende bestuursdwang ontmanteling hennepkwekerij. Het op [appellant] verhaalde bedrag van € 1.018,17 is niet onredelijk hoog. Een dergelijk bedrag als kosten van ontmanteling van een in een woning aanwezige hennepkwekerij, is mede gezien de jurisprudentie waarin ook hogere bedragen voor dergelijke ontmantelingen zijn geaccepteerd door de Afdeling, in het algemeen redelijk te achten. Een dergelijk bedrag mag derhalve door een college in rekening worden gebracht, tenzij degene op wie de kosten worden verhaald, aannemelijk maakt dat het in rekening gebrachte bedrag in geen verhouding staat. Verwijzing naar ABR 25-05-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1397](#). Hiervan is in het voorliggende geval geen sprake.

[ECLI:NL:RVS:2018:3354](#)

JnB2018, 1027

ABRS, 17-10-2018, 201707867/1/A1

minister voor wonen en rijksdienst (thans: minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:2 lid 1, 5:31d

Besluit energieprestatie gebouwen (Beg) 2.1 lid 1, lid 4

HANDHAVING. BESLUIT ENERGIEPRESTATIE GEBOUWEN. Minister mocht aan [appellant] last om een definitief energielabel voor de woning aan de koper beschikbaar te stellen niet opleggen. Een last onder dwangsom moet uitvoerbaar zijn. De hier opgelegde last was niet uitvoerbaar omdat [appellant] ten tijde van het opleggen van de last niet aan de last kon voldoen. Ten tijde van het opleggen van de last was [appellant] geen eigenaar meer van de woning. Op grond van artikel 2.1, eerste tot en met vijfde lid, van het Beg rust alleen op de eigenaar dan wel de verkoper de verplichting om een energielabel beschikbaar te stellen dan wel aanwezig te hebben. Volgens artikel 2 gelezen in verbinding met artikel 1 van de Regeling energieprestatie gebouwen kan ook alleen aan hen een energielabel worden verstrekt.

[ECLI:NL:RVS:2018:3347](https://ecli.nl/RVS:2018:3347)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 1028

ABRS, 17-10-2018, 201708931/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Beesel.

Wet algemene bepalingen (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. Handhaving. Veerpont is binnen bestemming "Waterstaat – Stroomvoerend deel rivierbed" toegestaan. Veerpont en de machine, kabels en klipankers waarmee de veerpont verbonden is met de rivierbodem zijn niet aan te merken als bouwwerk.

[...] [Veerpont is] binnen de bestemming "Waterstaat – Stroomvoerend deel rivierbed" [...] toegestaan.

[...] Schepen die bedoeld zijn om mee te varen en waarvan de primaire functie varen is, voldoen niet aan de definitie van bouwwerk. Dergelijke schepen zijn niet met de grond verbonden en bovendien ook niet bedoeld om ter plaatse als woning of als ander bouwwerk te functioneren (vergelijk Kamerstukken II 2015/2016, 34 434, nr. 3, blz. 3). De veerpont vaart iedere dag enige malen heen en weer over de Maas. De primaire functie van de veerpont is dus varen. Dat de afstand die de veerpont daarbij aflegt betrekkelijk gering is, maakt niet dat de veerpont bedoeld is om ter plaatse te functioneren. Gelet op het voorgaande is de veerpont op zichzelf geen bouwwerk.

De machine, kabels en klipankers waarmee de veerpont verbonden is met de rivierbodem zijn evenmin aan te merken als bouwwerk. Deze maken onderdeel uit van het geleidingsmechanisme van de veerpont en kunnen in zoverre niet los van de veerpont worden gezien. Nu de veerpont geen bouwwerk is en het geleidingsmechanisme daar onderdeel van uitmaakt, zijn ook de machine, kabels en klipankers geen bouwwerk. Reeds gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat voor de veerpont met de machine, kabels en klipankers geen omgevingsvergunning is vereist als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het niet bevoegd is om handhavend op te treden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3383](#)

JnB2018, 1029

MK ABRS, 17-10-2018, 201607414/2/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Bouwbesluit 2012 2.12, 3.18

WABO. In geval van het verbouwen van een bestaand pand volgt uit de artikelen 2.12 en 3.18 van het Bouwbesluit 2012 dat in dat geval wordt uitgegaan van het rechtens verkregen niveau. Daarbij gaat het niet om de feitelijk bestaande situatie. Voor het bepalen van het rechtens verkregen niveau, bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012, dient te worden gekeken naar de technische voorschriften en de vergunning die op de oorspronkelijke oprichting van het bouwwerk en op eventuele latere verbouwing(en) daarvan van toepassing waren. Verwijzing naar ABRS 29-11-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3249](#). In het voorliggende geval is sprake van motiveringsgebreken.

[ECLI:NL:RVS:2018:3373](#)

JnB2018, 1030

MK ABRS, 17-10-2018, 201709622/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Stede Broec.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.7, 2.10

Bouwbesluit 2012 8.7

WABO. Omgevingsvergunning rooveren brug. Onlosmakelijke samenhang. Los van het antwoord op de vraag of aan [appellant] het relativiteitsvereiste kon worden tegengeworpen, kon door [appellant] om een andere reden niet worden aangevoerd dat ook een omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder b, van de Wabo had moeten worden aangevraagd. Dit kan door [appellant] alleen aan de orde worden gesteld wanneer deze activiteit onlosmakelijk samenhangt met de door het college aangevraagde activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo. Daarvan is in dit geval geen sprake.

Strijd Bouwbesluit 2012. Geen vernietiging omgevingsvergunning op grond van het feit dat in strijd met artikel 1b van de Woningwet in samenhang gelezen met artikel 8.7, aanhef en onder c, van het Bouwbesluit 2012 (opstellen monitoringsplan) is gehandeld. Of van een dergelijke overtreding sprake is, kan een kwestie van handhaving zijn, maar brengt niet mee dat de verleende omgevingsvergunning om die reden voor vernietiging in aanmerking komt. Aan het bepaalde in laatstgenoemd artikel kan in dit geval immers niet meer worden voldaan, omdat de werkzaamheden al zijn uitgevoerd. Wanneer zou worden geconstateerd dat het besluit voor vernietiging in aanmerking komt vanwege het ontbreken van een dergelijk monitoringsplan, kan dat gebrek ook niet worden hersteld.

[ECLI:NL:RVS:2018:3388](https://www.eclinet.nl/nl/rvs/2018/3388)

JnB2018, 1031

MK ABRS, 17-10-2018, 201800086/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder c

WABO. Omgevingsvergunning hekwerk. Een hekwerk van maximaal 2 m hoog is op het perceel toegestaan, mits dit hekwerk ten dienste staat van de bestemming "Multifunctioneel Groen (GHS)". Het aangevraagde hekwerk staat niet ten dienste van deze bestemming. Het hekwerk is aangevraagd ten behoeve van scouting Père Kersten Stratum en heeft het als doel het perceel af te sluiten van de omgeving. Dat deze afscherming mede tot gevolg heeft dat het terrein mogelijk minder uitnodigt tot het achterlaten van afval, wat daarvan ook zij, maakt niet dat het hekwerk ten dienste staat aan behoud, herstel en ontwikkeling van natuurwaarden en landschappelijke en cultuurhistorische waarden. Het aangevraagde hekwerk is daarom in strijd met het bestemmingsplan.

[ECLI:NL:RVS:2018:3382](https://www.eclinet.nl/nl/rvs/2018/3382)

JnB2019, 1032

MK ABRS, 17-10-2018, 201800936/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nissewaard.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 onderdeel 9

WABO. Uit artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo volgt dat het bevoegd gezag bij de beoordeling van een aanvraag om een omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan een afweging moet maken of het aangevraagde project in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Het gaat daarbij om de ruimtelijke effecten van het project. Het bevoegd gezag is niet gehouden om andere dan ruimtelijke aspecten te betrekken bij de op grond van artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo te maken afweging. Dit kan anders zijn als andere dan ruimtelijke regels, bijvoorbeeld privaatrechtelijke regels, evident in de weg staan aan de uitvoerbaarheid van het project waarvoor omgevingsvergunning

wordt gevraagd. De Wet Markt en Overheid vormt geen onderdeel van het toetsingskader voor een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan.

[ECLI:NL:RVS:2018:3376](#)

JnB2018, 1033

Rechtbank Midden-Nederland, 11-10-2018 (publ. 17-10-2018), UTR 18/121

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eemnes, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 1

WABO. Geen sprake van een vergunningvrije mobiele mantelzorgwoning. Niet is voldaan aan de vereisten voor mantelzorg als bedoeld in Bijlage II Bor. In de regelgeving is niet vastgelegd dat een verklaring afkomstig moet zijn van een onafhankelijke arts. Een mantelzorgverklaring van de eigen huisarts volstaat daarom in principe. Uit de verklaring van de huisarts blijkt in dit geval onvoldoende dat er behoefte is aan mantelzorg als bedoeld in Bijlage II Bor. De aanvrager heeft schriftelijk verklaard dat zijn behoefte aan zorg en ondersteuning niet zodanig is dat hij de mantelzorg(woning) op heel korte termijn nodig heeft, maar dat de aanvraag was bedoeld om alvast duidelijkheid te krijgen voor het moment dat hij wel een mantelzorgwoning nodig heeft.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:5021](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 17-10-2018, 201704615/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3334](#));
- MK ABRS, 17-10-2018, 201800939/1/A1 en 201800940/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3370](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2018, 1034

MK ABRS, 17-10-2018, 201700902/1/R3

raad van de gemeente Assen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:47

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

WET RUIMTELIJKE ORDENING. In een beroepszaak over een bestemmingplan oordeelt de Afdeling dat de totstandkoming van de deskundigenberichten van de StAB in deze zaak niet in strijd is met het in artikel 6 van het EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

[ECLI:NL:RVS:2018:3389](#)

Zie ook het bijbehorende [persbericht](#) "Totstandkoming StAB-deskundigenberichten niet in strijd met artikel 6 EVRM".

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2018, 1035

MK ABRS, 17-10-2018, 201709371/1/A1

minister van Infrastructuur en Milieu, thans: Infrastructuur en Waterstaat.

Waterwet 2.1, 6.5 aanhef en onder c, 6.21

Waterbesluit 6.14

Beleidslijn kust

WATERWET. I.c. heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de minister de vergunningaanvraag niet mocht toetsen aan de algemene criteria van de Beleidslijn kust. De vaststelling van een bestemmingsplan kent een eigen, op de Wet ruimtelijke ordening gebaseerd toetsingskader, dat verschilt van het toetsingskader dat in artikel 2.1 van de Waterwet is voorgeschreven voor het verlenen van watervergunningen. De omstandigheid dat de minister geen opmerkingen heeft gemaakt over de bestemming die een jaarrond exploitatie van het paviljoen toestaat, doet niet af aan de zelfstandige beoordeling van de minister van de vergunningaanvraag in het kader van de Waterwet op grond van de daarvoor geldende toetsingscriteria.

[ECLI:NL:RVS:2018:3353](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Milieu (overig)

JnB2018, 1036

MK ABRS, 17-10-2018, 201707323/1/A1

staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat.

Wet milieubeheer 5.7 lid 1, 5.12 lid 1, bijlage 2 voorschrift 2.1 onder 1

Algemene wet bestuursrecht 5:4

MILIEU (OVERIG). Afwijzing handhavingsverzoeken luchtkwaliteitseisen. Dat het nationale recht niet voorziet in de bevoegdheid om een bestuurlijke sanctie op te leggen, betekent niet dat [appellanten] i.c. niet kunnen bewerkstelligen dat de overheid aan de verplichtingen uit de Richtlijn luchtkwaliteit voldoet. Zij kunnen een vordering bij de burgerlijke rechter instellen. Uit het arrest van het HvJ van 25 juli 2008, Janecek ([ECLI:EU:C:2008:447](#)) volgt niet dat toezicht op de naleving van de verplichtingen uit de Richtlijn luchtkwaliteit moet worden uitgeoefend door de bestuursrechter. Dit volgt ook niet uit het unierechtelijke

beginsel van effectieve rechtsbescherming. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 4 augustus 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN3158](#).

Besluiten waarbij verzoeken om handhaving van de luchtkwaliteitseisen in Amsterdam zijn afgewezen. (...)

[appellanten] voeren aan dat zij niet vragen om een boete, maar om naleving van de wettelijke normen in het belang van hun gezondheid. Zij betogen met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2008, Janecek, [ECLI:EU:C:2008:447](#), dat burgers het recht hebben om van de overheid te eisen dat aan de normen wordt voldaan. Zij willen hun rechten graag claimen via de bestuursrechter en niet via een kostbare en bewerkelijke civiele procedure.

In titel 5.2 van de Wet milieubeheer en bijlage 2 bij de Wet milieubeheer zijn bepalingen over de luchtkwaliteit opgenomen. Deze strekken tot uitvoering van Richtlijn 2008/50/EG (PB 2008 L 152; hierna: de Richtlijn luchtkwaliteit). (...)

Niet in geschil is dat de in bijlage 2 opgenomen grenswaarde voor stikstofdioxide in de lucht op de zogenoemde knelpunten in Amsterdam wordt overschreden. De maatregelen die worden getroffen om de luchtkwaliteit te verbeteren, zijn voorsnog niet toereikend. (...)

In hoofdstuk 18 van de Wet milieubeheer zijn bepalingen opgenomen over de handhaving van onder meer het bij of krachtens deze wet bepaalde. Daarin is niet de bevoegdheid toegekend om een bestuurlijke sanctie op te leggen indien bepalingen van titel 5.2 worden overtreden. De Wet milieubeheer bevat ook overigens niet een verbod op overschrijding van de in bijlage 2 opgenomen grenswaarden dat kan worden gehandhaafd. De conclusie van de staatssecretaris dat hij niet bevoegd is om handhavend op te treden door dwangsommen of specifieke maatregelen aan de Staat of de gemeente Amsterdam op te leggen, is daarom juist. Handhavend optreden zou in strijd zijn met artikel 5:4 van de Awb. Dat [appellanten] mede naar aanleiding van gesprekken op het ministerie hebben besloten verzoeken om handhaving in te dienen, maakt dit niet anders.

Voor zover [appellanten] betogen dat het wettelijke systeem in strijd is met artikel 5 van de Grondwet, overweegt de Afdeling dat artikel 120 van de Grondwet eraan in de weg staat dat de Afdeling in de beoordeling treedt van de grondwettigheid van formele wetgeving, zoals de Wet milieubeheer.

Dat het nationale recht niet voorziet in de bevoegdheid om een bestuurlijke sanctie op te leggen, betekent niet dat [appellanten] niet kunnen bewerkstelligen dat de overheid aan de verplichtingen uit de Richtlijn luchtkwaliteit voldoet. Zij kunnen een vordering bij de burgerlijke rechter instellen. Uit het door hen aangehaalde arrest Janecek volgt niet dat toezicht op de naleving van de verplichtingen uit de Richtlijn luchtkwaliteit moet worden uitgeoefend door de bestuursrechter. Dit volgt ook niet uit het unierechtelijke beginsel van effectieve rechtsbescherming. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 augustus 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN3158](#). Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3324](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 1037

MK Rechtbank Limburg, 16-10-2018, AWB/ROE 17/2752

korpschef van politie, verweerder.

AMBTENARENRECHT. EXECUTIEVE STATUS. VERTROUWENSBEGINSEL. Beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt. Geen gevaar voor precedentwerking.

De rechtbank is van oordeel dat het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel slaagt. Vaststaat dat eisers teamchef, tevens voorzitter van de selectiecommissie voor de in geding zijnde functie, eiser heeft voorgedragen als geschikte kandidaat en hem ook telefonisch heeft medegedeeld dat de functie aan hem was toegewezen. De rechtbank is van oordeel dat eiser, gelet op het feit dat de toezegging van zijn teamchef, zijnde tevens voorzitter van de selectiecommissie kwam, hierop mocht vertrouwen. Verweerder is daarbij, gezien pagina 4, laatste volzin van de derde alinea van het bestreden besluit in eerste instantie ook uitgegaan van een daadwerkelijke toezegging waarop eiser mocht vertrouwen, omdat er vervolgens ook een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Eerst in het verweerschrift is door verweerder vervolgens aangegeven dat eiser al in de weken voorafgaande aan het selectiegesprek zou zijn medegedeeld dat hij niet aan de functie-eis van het hebben van een executieve status voldeed en dat dit een eventuele benoeming in de weg zou staan. De rechtbank overweegt dat dit betoog niet overeenkomt met hetgeen in het bestreden besluit is opgenomen en ook niet strookt met de mededelingen die door HR-manager [naam 2] in het verloop van de selectieprocedure aan eiser zijn gedaan en waaruit hij steeds mocht afleiden dat het niet hebben van de executieve status geen bezwaar zou opleveren voor benoeming in de door hem gewenste functie. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat verweerder desgevraagd ter zitting niet concreet en gemotiveerd heeft kunnen aangeven welke werkzaamheden eiser in de afgelopen 3,5 jaar zou hebben verricht die niet tot de executieve status zouden behoren, nog daargelaten het feit dat de teamleiding het niet hebben van de executieve status niet bezwaarlijk acht. Voor wat betreft de door verweerder verwachte precedentwerking overweegt de rechtbank dat er in het geval van eiser zoveel omstandigheden aanwezig zijn die het geval zo bijzonder maken dat gevaar voor precedentwerking niet aanwezig wordt geacht.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:9893](https://ecli.nl/RBLIM:2018:9893)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 1038

MK CRvB, 09-10-2018 (publ. 16-10-2018), 16/1092 PW, 16/1094 PW

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

PW 13 lid 1 aanhef en onder f, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. INTREKKING BIJSTAND MINDERJARIGE. Nu het maandelijks bedrag van de ALO-kop dat ten behoeve van de opvoeding en

verzorging van appellant wordt verstrekt hoger is dan de bijstandsnorm voor een alleenstaande van achttien, negentien of twintig jaar, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat van zeer dringende redenen die tot bijstandsverlening noodzaken geen sprake meer is.

Raad: Ingevolge artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de PW heeft degene die jonger is dan achttien jaar geen recht op bijstand. Ingevolge artikel 16, eerste lid, van de PW kan het college aan een persoon die geen recht op bijstand heeft, gelet op alle omstandigheden, bijstand verlenen indien zeer dringende redenen daartoe noodzaken. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 6 oktober 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BK0734](#)), moet het begrip 'zeer dringende redenen' in artikel 16, eerste lid, van de Wet werk en bijstand (WWB) ten aanzien van minderjarige kinderen conform het bepaalde in de artikelen 3, eerste en tweede lid, en 27, derde lid, van het IVRK worden uitgelegd. (...)

Appellant is jonger dan achttien jaar, zodat hem slechts bijstand kan worden verleend indien zeer dringende redenen daartoe noodzaken. Voor zover appellant meent dat ook vanaf 1 januari 2015 nog sprake was van zodanige zeer dringende redenen, volgt de Raad hem daarin niet. De grootmoeder van appellant ontvangt naast kinderbijslag ten behoeve van appellant een kindgebonden budget dat vanaf 1 januari 2015 is verhoogd met de ALO-kop. Nu het maandelijks bedrag van de ALO-kop dat ten behoeve van de opvoeding en verzorging van appellant wordt verstrekt hoger is dan de bijstandsnorm voor een alleenstaande van achttien, negentien of twintig jaar, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat van zeer dringende redenen die tot bijstandsverlening noodzaken geen sprake meer is. Voor zover appellant meent dat sprake is van individuele omstandigheden die maken dat op grond van het in artikel 18, eerste lid, van de PW neergelegde afstemmingsvereiste het bedrag ten behoeve van kosten voor levensonderhoud van appellant hoger zou moeten zijn dan de norm voor een alleenstaande van achttien, negentien of twintig jaar, volgt de Raad hem evenmin. In dit kader komt betekenis toe aan het feit dat de gemachtigde van appellant ter zitting heeft verklaard dat van de bijstand die in 2012 was toegekend voor huisvesting en zorgverzekering van appellant geen gebruik is gemaakt, omdat de kosten hiervoor zich niet voordeden.

Anders dan appellant heeft aangevoerd, is bij de intrekking van de bijstand in verband met de verhoging van het kindgebonden budget met de ALO-kop geen sprake van een doorkruising met het middelenbegrip als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder d, van de PW. Artikel 31 van de PW ziet immers op de middelen van een rechthebbende op bijstand, terwijl appellant op grond van artikel 13, eerste lid, onder f, van de PW geen rechthebbende is en de bijstand tot 1 januari 2015 aan hem werd verleend op de grond dat zeer dringende redenen daartoe noodzaakten.

Anders dan appellant voorts heeft aangevoerd, vloeit uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 10 mei 2017, [C-133/15](#), ECLI:EU:C:2017:354 (Chavez Vilchez e.a.) niet voort dat het college niet tot intrekking van bijstand mocht overgaan. Dit arrest ziet op de vraag of aan een ouder van een kind dat burger is van de Europese Unie een (verblijfs-)recht toekomt om te voorkomen dat aan het kind het effectieve genot wordt ontzegd van rechten die hij ontleent aan artikel 20 van het Verdrag

betreffende de werking van de Europese Unie. Die vraag is in het kader van het recht op bijstand van appellant niet aan de orde.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3080](https://ecli.nl/crvb/2018/3080)

JnB2018, 1039

MK CRvB, 25-09-2018 (publ. 15-10-2018), 17/1934 PW-PV

dagelijks bestuur van het Werkplein Fivelingo.

PW 15 lid 1, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. TERRITORIALITEITSBEGINSEL. DRINGENDE REDENEN. De kosten waarvoor appellant bijzondere bijstand heeft gevraagd (openen van een graf in Zwitserland en het uitvoeren van een DNA-analyse in Zwitserland) hebben betrekking op kosten die niet aan Nederland zijn verbonden, nu deze in het buitenland zijn gemaakt. De stelling dat de rechtbank bij de toets aan dringende redenen een onjuiste maatstaf heeft aangelegd, wordt verworpen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3137](https://ecli.nl/crvb/2018/3137)

JnB2018, 1040

MK Rechtbank Noord-Nederland, 09-10-2018 (publ. 15-10-2018), LEE 17/2064

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Westerwolde, verweerder.

PW 22a, 36

Verordening individuele inkomenstoelage Participatiewet 2015 gemeente Bellingwedde 2015 (Verordening) 4

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. UITLEG 'NETTOBEDRAG VAN DE BIJSTANDSNORM'. Bij het vaststellen van de individuele inkomenstoelage is er terecht van uitgegaan dat op de situatie van eiseres de kostendelersnorm van toepassing is. (Zie voor dit oordeel voorts de uitspraak van de rechtbank van 9 oktober 2018, [ECLI:NL:RBNNE:2018:3948](https://ecli.nl/rbnne/2018/3948)). Blijkens het bestreden besluit en blijkens de toelichting op artikel 4 van de Verordening, heeft de gemeenteraad het begrip 'nettobedrag van de bijstandsnorm' ingevuld als de bijstandsnorm exclusief vakantietoelage. Naar het oordeel van de rechtbank sluit deze uitleg aan bij de wijze waarop de bijstandsuitkering maandelijks wordt uitbetaald, te weten exclusief vakantietoelage. De vakantietoelage wordt immers jaarlijks aan eiseres uitbetaald. Deze invulling van het begrip 'nettobedrag van de bijstandsnorm' acht de rechtbank redelijk. Verweerder heeft dus het bedrag van de individuele inkomenstoelage in redelijkheid kunnen vaststellen op het bedrag van € 265,-.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:3946](https://ecli.nl/rbnne/2018/3946)

JnB2018, 1041

CRvB 09-10-2018 (publ. 15-10-2018), 17/1486 PW

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk.

PW 54 lid 1, 54 lid 4

PARTICIPATIEWET. VERLENEN VAN ONVOLDOENDE MEDEWERKING. MEDISCHE STUKKEN. Volgens vaste rechtspraak van de Raad (uitspraak van 17 februari 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:456](#)) is van 'het verlenen van onvoldoende medewerking' in de zin van artikel 54, eerste lid, van de PW slechts dan sprake indien de belanghebbende onvoldoende medewerking verleent in het kader van een onderzoek naar het recht op bijstand en niet indien hij onvoldoende medewerking verleent in het kader van een onderzoek naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling. Dit betekent dat ten aanzien van het niet overleggen van de medische stukken door appellant in het kader van het onderzoek naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling, artikel 54, eerste en vierde lid, van de PW toepassing missen. Voor zover de intrekking is gebaseerd op het verzuim om de medische gegevens over te leggen, vindt deze geen grondslag in de wet. [ECLI:NL:CRVB:2018:3121](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Meststoffenwet

JnB2018, 1042

CBb, 17-10-2018, 18/1292, 18/1286, 18/1283, 18/1367, 18/1285, 18/1288, 18/1287

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Eerste Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EP) 1

Meststoffenwet 21b eerste lid, 23, derde lid,

Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet 72b

MESTSTOFFENWET. Beroepen van melkveehouders tegen de door de minister op grond van de Meststoffenwet vastgestelde fosfaatrechten. De wetgever heeft redelijkerwijs kunnen oordelen dat het stelsel van fosfaatrechten, waarmee de productie van fosfaat wordt beperkt, en de generieke korting voor niet grondgebonden bedrijven, het algemeen belang dienen. Dat de peildatum van 2 juli 2015 in het verleden is gelegen maakt de regeling niet onevenredig. De generieke korting die op, maximaal, 8,3% voor niet grondgebonden bedrijven is vastgesteld, is evenmin onevenredig. Mede in het licht van de 'margin of appreciation' die de overheid toekomt is het College van oordeel dat er op regelingsniveau geen strijd is met artikel 1 van het EP.

Daarentegen zijn er ook bedrijven die zwaar getroffen kunnen zijn door de gekozen systematiek. De conclusie dat iemand in het bijzonder geraakt wordt kan daarbij gerechtvaardigd worden door de bijzonder zware financiële last die het gevolg is van de ingevoerde maatregel. Het is niet op voorhand categoriaal uit te sluiten dat dergelijke omstandigheden op zichzelf, zonder enige

compensatie, strijd kunnen opleveren met artikel 1 van het EP. De bewijslast ligt in beginsel bij appellanten.

[ECLI:NL:CBB:2018:522](#)

JnB2018, 1043

CBb, 17-10-2018, 18/1289

Meststoffenwet 21b, eerste lid, 23, derde lid, 33 Ab.

Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet 72b

MESTSTOFFENWET. Beroepen van melkveehouders tegen de door de minister op grond van de Meststoffenwet vastgestelde fosfaatrechten. Verweerder wordt niet gevolgd in het standpunt dat bij de vaststelling van de fosfaatrechten dieren die op 2 juli 2015 zijn afgevoerd niet meetellen. Voor deze uitleg bieden artikel 23, derde lid, van de Meststoffenwet en de totstandkomingsgeschiedenis van deze bepaling geen aanknopingspunten. Te gelden heeft dat "melkvee dat op 2 juli 2015 op het bedrijf is gehouden" betekent: melkvee dat op enig moment op 2 juli 2015 op het bedrijf is gehouden.

[ECLI:NL:CBB:2018:523](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2018, 1044

**Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 20-07-2018 (publ. 11-10-2018), BRE 18/753
WET**

korpschef van politie, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet politiegegevens (Wpg) 19, 29 lid 1

WET POLITIEGEGEVENS. Afwijzing verzoek om gegevens als bedoeld in artikel 19 van de Wpg is geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

[...] Eiseres heeft beroep ingesteld tegen de beslissing van [...] de korpschef, waarbij het verzoek om afschrift van een politiedossier is afgewezen op grond van de Wet politiegegevens (Wpg).

[...] De rechtbank dient allereerst ambtshalve te beoordelen of de brief van de korpschef van 29 november 2017 een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. [...]

[...] Eiseres heeft de korpschef om gegevens als bedoeld in artikel 19 van de Wpg verzocht. Artikel 19 van de Wpg biedt aan de verantwoordelijke de grondslag om door middel van het verstrekken van informatie inbreuk te maken op de privacy van degene op wie de politiegegevens betrekking hebben. In dit artikel is dus niet een bevoegdheid opgenomen om te beslissen op een verzoek om informatie of gegevensverstrekking zoals wel het geval is in bijvoorbeeld artikel 25 van de Wpg. Het recht om een verzoek om informatie te doen op grond van artikel 25 van de Wpg brengt in beginsel mee dat een beslissing op zo'n verzoek, ongeacht of het verzoek wordt toe- of afgewezen, als een besluit in de zin van de Awb moet worden aangemerkt. Artikel 19 van de Wpg geeft niet

een dergelijk recht zodat een beslissing om de gevraagde gegevens al dan niet te verstrekken een feitelijk handelen is, dat niet op rechtsgevolg is gericht. Een uitzondering hierop is de situatie waarin de gevraagde politiegegevens wel worden verstrekt en die gegevens betrekking hebben op een ander dan de verzoeker. Dit was het geval in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 13 mei 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:1504](#)). [...]

De omstandigheid dat er belangen van derden zijn betrokken maakt dus in het kader van de rechtsbescherming van deze derde dat de beslissing om gegevens te verstrekken, ten aanzien van die derde, wél een besluit is. De derde wordt door zo'n besluit tot verstrekking dan immers op dezelfde wijze rechtstreeks in zijn belang getroffen als – bijvoorbeeld – in een situatie van verwerking van gegevens als bedoeld in artikel 25 van de Wpg. In de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de AbRS was het ook die derde die beroep en hoger beroep had ingesteld tegen die informatieverstrekking op grond van artikel 19 van de Wpg.

In dit geval is echter geweigerd om gegevens te verstrekken zodat er geen belangen van anderen dan eiseres betrokken waren. Dan geldt weer de hoofdregel dat het niet verstrekken van informatie niet op rechtsgevolg is gericht. Om die reden is de beslissing van de korpschef geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RBZWB:2018:4830](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB2018, 1045

ABRS, 17-10-2018, 201704787/1/A3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans: de minister van Justitie en Veiligheid.

Wet wapens en munitie (Wwm) 7 lid 1 aanhef en onder c, 26, 28

WET WAPENS EN MUNITIE. Lidmaatschap van een vereniging die zich niet aan essentiële voorschriften ter bevordering van de veiligheid van de schietsport wenst te conformeren, kan zijn weerslag hebben op de positie van de aanvrager van een wapenverlof en kan daarom worden betrokken bij de beoordeling van het criterium 'vrees voor misbruik'. Thans voegt de Afdeling daaraan toe dat daarvoor niet is vereist dat de aanvrager betrokken is geweest bij of invloed heeft gehad op de handelwijze van de schietvereniging.

[...] aanvraag van [appellant] om een verlof tot het voorhanden hebben van wapens en munitie (hierna: wapenverlof) afgewezen.

[...] [schietvereniging] conformeert zich volgens de staatssecretaris niet aan de geldende wet- en regelgeving. Omdat deze schietvereniging niet de vereiste medewerking verleent, creëert zij daarmee feitelijk een situatie die misbruik van wapens en munitie eerder in de hand werkt. Het lidmaatschap van deze vereniging heeft ook zijn weerslag op de positie van [appellant] als aanvrager van een wapenverlof, aldus de staatssecretaris. Daarom heeft de staatssecretaris geen vertrouwen in [appellant] als

verlofhouder en vreest hij voor misbruik als bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wwm.

[...] De staatssecretaris heeft zich over het criterium 'vrees voor misbruik' op het standpunt gesteld dat ten tijde van het besluit [...] [op beroep] aanwijzingen bestonden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van [schietvereniging]. Volgens de staatssecretaris wenste [schietvereniging] zich niet te conformeren aan voorschriften die de veiligheid in de schietsport bevorderen. Zo weigerde [schietvereniging] voor de verlening van het verenigingsverlof essentiële gegevens te verstrekken over de schietbanen waar de vereniging het sportschieten beoefent en de plaats waar de wapens zullen worden bewaard. Het lidmaatschap van juist die schietvereniging leverde twijfel op over de betrouwbaarheid van leden die in dat verenigingsverband de schietsport beoefenen, aldus de staatssecretaris.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2440](#)), is de staatssecretaris met deze invulling van het criterium 'vrees voor misbruik' de grenzen van een redelijke wetsuitleg niet te buiten gegaan. In dit kader is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, van belang dat volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 23 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2965](#)) tegen de achtergrond van het grote maatschappelijke veiligheidsbelang reeds geringe twijfel aan het verantwoord zijn van het verlof voldoende reden is om een verlof te weigeren, op voorwaarde dat deze twijfel onderbouwd en objectief toetsbaar is. Lidmaatschap van een vereniging die zich niet aan essentiële voorschriften ter bevordering van de veiligheid van de schietsport wenst te conformeren, kan zijn weerslag hebben op de positie van de aanvrager van een wapenverlof en kan daarom worden betrokken bij de beoordeling van het criterium 'vrees voor misbruik'. Thans voegt de Afdeling daaraan toe dat daarvoor niet is vereist dat de aanvrager betrokken is geweest bij of invloed heeft gehad op de handelwijze van de schietvereniging.

De minister heeft stukken overgelegd ter onderbouwing van zijn standpunt dat [schietvereniging] zich niet aan essentiële voorschriften ter bevordering van de veiligheid van de schietsport wenst te conformeren. [...] Met deze stukken is het standpunt van de staatssecretaris dat [schietvereniging] zich niet aan essentiële voorschriften ter bevordering van de veiligheid van de schietsport wenst te conformeren afdoende onderbouwd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3335](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 1046

MK ABRS, 17-10-2018, 201706876/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:84

REGULIER. Middelenvereiste. Inkomensondersteuning krachtens de Wet Wajong 2010. De staatssecretaris moet ook in gevallen waarin het UWV in staat is geweest een participatieplan op te stellen, bij een gemotiveerd beroep op artikel 4:84 van de Awb, nader onderzoek verrichten naar de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden als bedoeld in dit artikel en zich in dit verband ervan vergewissen of en in hoeverre het desbetreffende participatieplan tot arbeidsparticipatie heeft geleid.

De vreemdeling beoogt verblijf bij de referent, haar echtgenoot, die is geboren op [1985], de Marokkaanse en Nederlandse nationaliteit bezit en hartpatiënt is. De staatssecretaris heeft de aanvraag afgewezen omdat de referent niet voldoet aan het middelenvereiste. De referent ontvangt een inkomensondersteuning krachtens de Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (hierna: de Wet Wajong 2010). De uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris door te verwijzen naar de aan die inkomensondersteuning ten grondslag liggende stukken van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (hierna: het UWV) aan de eisen van een zorgvuldige voorbereiding en deugdelijke motivering van het besluit heeft voldaan. [..]

De Afdeling ziet in hetgeen onder 7. en 7.1. is overwogen over de opzet van de werkregeling om de afstand van jonggehandicapten tot de arbeidsmarkt te verkleinen aanleiding om van de staatssecretaris te verlangen dat hij, ook in gevallen waarin het UWV in staat is geweest een participatieplan op te stellen, bij een gemotiveerd beroep op artikel 4:84 van de Awb nader onderzoek verricht naar de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden als bedoeld in dit artikel en zich in dit verband ervan vergewist of en in hoeverre het desbetreffende participatieplan tot arbeidsparticipatie heeft geleid. Op basis van de resultaten van dat onderzoek en aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, waaronder de reële kans om binnen een redelijke termijn aan het middelenvereiste te voldoen, is het aan de staatssecretaris om een besluit over toepassing van artikel 4:84 van de Awb te nemen. Dat de staatssecretaris geen nader onderzoek heeft verricht naar de participatiemogelijkheden en reële kansen op betaalde arbeid klemt in dit geval temeer, omdat het toekenningsbesluit van het UWV van 19 december 2014 is, het UWV het participatieplan heeft opgesteld op 4 februari 2016 en het besluit van 25 januari 2017 is. Gelet op dit tijdsverloop kon de staatssecretaris niet zonder meer uitgaan van het besluit van het UWV en de mededeling in het participatieplan dat uitstroom naar licht fysiek werk binnen een jaar haalbaar kan zijn. De mededeling ter zitting bij de Afdeling dat het UWV in de afgelopen jaren niets voor de referent heeft kunnen betekenen, heeft de staatssecretaris niet weersproken. Het lag op de weg van de staatssecretaris om bij zijn onderzoek naar de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden bij het UWV informatie in te winnen over de uitvoering die is gegeven aan het participatieplan en daarbij de specifieke omstandigheden van dit geval te betrekken. De staatssecretaris heeft dat niet gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2018:3407](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB2018, 1047

MK ABRS, 18-10-2018, 201706526/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86

MVV. Inburgeringsvereiste. De staatssecretaris heeft in dit geval niet ten onrechte meer gewicht kunnen toekennen aan het handhaven van het inburgeringsvereiste dan aan de omstandigheden die volgens de vreemdeling tot ontheffing zouden moeten leiden. Volgens het arrest K. en A. dienen inburgeringseisen het belang van een goede integratie van een vreemdeling. Ook is in het arrest neergelegd dat bij de toepassing van de inburgeringsverplichting rekening moet worden gehouden met persoonlijke omstandigheden om te voorkomen dat deze verplichting een moeilijk te overkomen hindernis voor gezinshereniging zou vormen. Ook mogen de toepassingsvoorwaarden het voldoen aan deze verplichting niet uiterst moeilijk of onmogelijk maken.

De staatssecretaris betoogt terecht dat hij, anders de rechtbank heeft overwogen, niet ten onrechte meer gewicht heeft kunnen toekennen aan het handhaven van het inburgeringsvereiste dan aan de omstandigheden die volgens de vreemdeling tot ontheffing zouden moeten leiden. Daartoe is van belang dat volgens punt 53 van het arrest K. en A. [arrest van het Hof van Justitie van 9 juli 2015, K. en A., [ECLI:EU:C:2015:453](#)] inburgeringseisen het belang van een goede integratie van een vreemdeling dienen. In het arrest is echter ook neergelegd dat bij de toepassing van de inburgeringsverplichting rekening moet worden gehouden met persoonlijke omstandigheden om te voorkomen dat deze verplichting een moeilijk te overkomen hindernis voor gezinshereniging zou vormen. Ook mogen de toepassingsvoorwaarden het voldoen aan deze verplichting niet uiterst moeilijk of onmogelijk maken. In het besluit van 13 juli 2016 heeft de staatssecretaris gewezen op het belang van het voldoen aan het inburgeringsvereiste, en de door de vreemdeling aangevoerde belangen daartegen afgewogen.

De Afdeling neemt bij haar oordeel in aanmerking dat de vreemdeling in 2012 in Teheran het inburgeringsexamen heeft afgelegd, waarbij zij voor twee onderdelen daarvan is geslaagd. Zij heeft niet gesteld zich nadien nog te hebben ingespannen het examen alsnog te halen. Uit de overgelegde medische verklaringen blijkt weliswaar van psychische problemen, maar uit deze verklaringen kan niet worden afgeleid dat de vreemdeling niet in staat is nogmaals het inburgeringsexamen af te leggen. Omdat in Afghanistan geen Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging is zou de vreemdeling, zoals in paragraaf B1/4.7 van de Vc 2000 is bepaald, naar Teheran moeten reizen om zich te laten onderzoeken door een door verweerder aangewezen arts. De vreemdeling is eerder naar Teheran gereisd voor het examen en heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij thans, anders dan toen, niet meer begeleid kan worden door een mannelijk familielid. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de referent tijdens de hoorzitting heeft verklaard dat de vreemdeling, indien haar een mvv zou worden

verleend, naar Teheran kan reizen om deze op te halen. De vreemdeling heeft niet onderbouwd dat zij de kosten voor de reis naar Teheran niet kan dragen. Voorts is van belang dat de referent tweemaal naar Afghanistan is gereisd, en daar éénmaal drie weken heeft verbleven, zodat niet valt in te zien dat het uit veiligheidsoverwegingen voor hem niet mogelijk is de vreemdeling zelf te begeleiden. Het enkele feit dat de referent in het verleden een asielvergunning is verleend is daartoe niet van belang, omdat de reizen naar Afghanistan na de verlening van deze vergunning hebben plaatsgevonden. Nu niet is gebleken dat de vreemdeling zich na het examen in 2012 nog heeft ingespannen om aan het inburgeringsvereiste te voldoen en eerst vier jaar later een mvv is gevraagd met ontheffing van het inburgeringsvereiste, heeft het enkele tijdsverloop de staatssecretaris niet ten onrechte tot de conclusie hoeven leiden dat het uiterst moeilijk of onmogelijk is aan het inburgeringsvereiste te voldoen. Dat de vreemdeling in 2012 voor twee van de drie onderdelen van het examen is geslaagd en voor het derde onderdeel twee punten tekort kwam duidt er weliswaar op dat zij inspanningen heeft verricht, maar maakt niet dat de staatssecretaris niet ten onrechte van haar verwachte een nieuwe poging te doen. Dat in de loop der jaren de mogelijkheid van realisatie van de kinderdreng van de vreemdeling afneemt is niet een omstandigheid die de staatssecretaris er toe had moeten brengen zijn afweging, ondanks het vorenoverwogene, in haar voordeel te laten uitvallen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3412](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 1048

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-09-2018 (publ. 12-10-2018), AWB 17/10778

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a lid 7

ASIEL. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak volgt dat een vreemdeling, tegen wie een inreisverbod met de rechtsgevolgen bedoeld in artikel 66a, zevende lid, van de Vw is uitgevaardigd, geen rechtmatig verblijf heeft zolang dat inreisverbod voortduurt en dus geen belang heeft bij de beoordeling van het beroep tegen de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De rechtbank ziet in het arrest van het HvJ van 26 juli 2017, Ouhrami, aanleiding om deze lijn niet langer te volgen.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak volgt dat een vreemdeling, tegen wie een inreisverbod met de rechtsgevolgen bedoeld in artikel 66a, zevende lid, van de Vw is uitgevaardigd, geen rechtmatig verblijf heeft zolang dat inreisverbod voortduurt en dus geen belang heeft bij de beoordeling van het beroep tegen de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

De rechtbank ziet in het arrest van het HvJ van 26 juli 2017, Ouhrami

([ECLI:EU:C:2017:590](#)) aanleiding om deze lijn niet langer te volgen. Evenals

zittingsplaats Haarlem in haar uitspraak van 14 juni 2018 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:7092](#)) heeft overwogen, volgt uit dit arrest dat het terugkeerbesluit leidend is voor de vraag of de vreemdeling op het moment van het nemen van het besluit rechtmatig in Nederland kan verblijven en dat de beoordeling van het (zware) inreisverbod, dat het terugkeerbesluit aanvult, pas aan de orde is als het terugkeerbesluit in rechte standhoudt. De rechtbank zal daarom eerst de rechtmatigheid van het terugkeerbesluit moeten beoordelen, dat een voorwaarde is voor het in aanvulling daarop kunnen uitvaardigen van een inreisverbod, alvorens zij toekomt aan de beoordeling van de rechtmatigheid van dat inreisverbod.

Bovendien dient uit het arrest Ouhrami te worden afgeleid, dat het onrechtmatig verblijf van de vreemdeling tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de vreemdeling te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven. Naar het oordeel van het HvJ volgt duidelijk uit de opzet van de Terugkeerrichtlijn, dat het terugkeerbesluit en het besluit tot het uitvaardigen van een inreisverbod twee besluiten zijn die los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat de staatssecretaris aan het inreisverbod niet de rechtsgevolgen kan verbinden als bedoeld in artikel 66a, zevende lid, van de Vw. Deze bepaling zal derhalve buiten toepassing worden gelaten.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12258](#)

JnB2018, 1049

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 10-10-2018 (publ. 12-10-2018), NL18.16243

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32 46 lid 6 lid 8

ASIEL. Arrest Ghandi. Aan verzoeker is ten onrechte medegedeeld dat hij een verzoek om een voorlopige voorziening moet indienen om de behandeling van zijn beroep in Nederland te mogen afwachten. De staatssecretaris wordt veroordeeld in de door betrokkene gemaakte proceskosten.

Betrokkene stelt zich onder verwijzing naar het arrest Ghandi van 19 juni 2018 ([ECLI:EU:C:2018:465](#)) op het standpunt dat de staatssecretaris ten onrechte heeft overwogen dat aan het beroep geen schorsende werking toekomt. Hij meent dan ook dat hij ten onrechte is gedwongen om een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen teneinde uitzetting te voorkomen.

Uit het arrest Ghandi volgt dat een beroep, althans voor zover gericht tegen het terugkeerbesluit, opschortende werking dient te hebben in afwachting van de uitkomst op het beroep tegen het afwijzend asielbesluit om zo een doeltreffende voorziening in rechte te zijn. Daaronder wordt tevens verstaan het recht op behoud van opvang en het

recht op verblijf op het grondgebied van de betreffende lidstaat, totdat op het beroep is beslist. Dat een beroep, voor zover gericht tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming ingevolge artikel 46, zesde lid, onder a) van de Procedurerichtlijn geen opschortende werking hoeft te hebben, doet hier niet aan af. Gelet op het arrest Gnandi heeft de staatssecretaris dan ook ten onrechte bepaald dat het beroep tegen het bestreden besluit, dat tevens als terugkeerbesluit geldt, geen opschortende werking heeft. Betrokkene heeft gelijk. Hem is in feite ten onrechte medegedeeld dat hij een verzoek om een voorlopige voorziening moet indienen om de behandeling van zijn beroep in Nederland te mogen afwachten. De staatssecretaris wordt veroordeeld in de door betrokkene gemaakte proceskosten.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12262](#)

JnB2018, 1050

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 08-10-2018 (publ. 15-10-2018), NL18.16512

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32 46 lid 6 lid 8

ASIEL. De rechtbank is van oordeel dat verweerder ook bij een afwijzing van een asielaanvraag als kennelijk ongegrond, tegelijk met deze afwijzing een terugkeerbesluit en inreisverbod mag uitvoeren. Uit de beschikking C., J. en S. volgt dat een asielzoeker bij een afwijzing van zijn aanvraag als kennelijk ongegrond, niet van rechtswege mag blijven in afwachting van de uitkomst van zijn beroep. Hij mag wel blijven zolang de beroepstermijn nog loopt, maar daarna moet hij een voorlopige voorziening vragen.

Uit rechtsoverweging 59 van het arrest Gnandi ([ECLI:EU:C:2018:465](#)) volgt dat het verweerder is toegestaan tezamen met afwijzing van het asielverzoek een terugkeerbesluit uit te voeren. Dit geldt ook wanneer een asielverzoek is afgewezen als kennelijk ongegrond, zoals in dit geval.

Uit de beschikking C., J. en S. [[ECLI:EU:C:2018:544](#)] volgt dat een asielzoeker bij een afwijzing van zijn aanvraag als kennelijk ongegrond, niet van rechtswege mag blijven in afwachting van de uitkomst van zijn beroep. Hij mag wel blijven zolang de beroepstermijn nog loopt, maar daarna moet hij een voorlopige voorziening vragen.

Vervolgens mag hij blijven op grond van artikel 46, achtste lid, van richtlijn 2013/32 (de Procedurerichtlijn), in afwachting van de uitspraak van de voorzieningenrechter. Die zal beoordelen of de asielzoeker zijn beroep verder in Nederland mag afwachten. In zowel het arrest Gnandi als in de beschikking C., J. en S. staat centraal de "doeltreffende voorziening in rechte". Die brengt, zo oordeelt het Hof, met zich dat alle rechtsgevolgen van een terugkeerbesluit moeten worden opgeschort totdat een rechter daarover heeft beslist. In geval van een afwijzing van een asielverzoek als kennelijk ongegrond is dat – conform artikel 46, zesde en achtste lid, Procedurerichtlijn – de voorzieningenrechter, want deze doet uitspraak over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven in afwachting van het beroep.

Hangende het ingestelde rechtsmiddel is geen sprake van een legaal of gelegaliseerd verblijf, maar van een, zoals verweerder dat heeft vormgegeven, procedureel rechtmatig

verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder h, Vw. Een terugkeerbesluit mag nog steeds uitgevaardigd worden, en daaraan gekoppeld dus ook een inreisverbod. Gelet op het arrest *Ouhrami* [[ECLI:EU:C:2017:590](#)] gaan de gevolgen van een inreisverbod bovendien pas in op het moment dat de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12283](#)

JnB2018, 1051

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 10-10-2018 (publ. 15-10-2018), NL18.16331

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. Gelet op actuele informatie van Vluchtelingenwerk is door de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd waarom hij bij de aanmerking van Oekraïne als veilig land de Roma niet als groep heeft uitgezonderd, dan wel niet op zijn minst heeft bepaald dat bij beoordeling van asielverzoeken van vreemdelingen uit Oekraïne verhoogde aandacht dient te worden geschonken aan Roma, net zoals dat is bepaald met betrekking tot LHBTI's uit dat land.

Bij brief van 11 juni 2018 heeft de staatssecretaris de Tweede Kamer geïnformeerd over de herbeoordeling van veilige landen van herkomst, zoals Oekraïne, die in de tweede en derde tranche als zodanig zijn aangemerkt. In de bijlage bij de herbeoordeling van Oekraïne wordt over het criterium discriminatie en vervolging door derden opgemerkt, dat het US State Department schrijft dat er gedurende het jaar 2016 verscheidene meldingen waren van willekeurige arrestaties van Roma door de politie. In 2013 heeft de overheid een zevenjarig actieplan aangenomen om Roma te beschermen en te integreren. Volgens het European Roma Rights Centre (ERRC) heeft dit nog niet geleid tot significante verbeteringen voor de Roma.

Niet is gebleken dat de staatssecretaris bij de herbeoordeling recente informatie heeft betrokken over de positie van Roma in Oekraïne in de periode 2017 tot juni 2018. Dit klemt temeer nu uit informatie van VluchtelingenWerk onder meer blijkt dat Radio Free Europe op 18 juli 2018 heeft bericht dat de Verenigde Naties (VN) oproept om onmiddellijk actie te ondernemen om een eind te maken aan wat de VN 'systematische vervolging' van Roma bevolking noemt. De VN is zeer bezorgd over de toenemende haat en raciaal gemotiveerd geweld tegen Roma. Sinds april 2018 zijn minstens zes aanvallen op Roma kampen in west Oekraïne gerapporteerd, naar verluidt gepleegd door rechtsextremisten. Daarnaast meldt Human Rights Watch op 14 juni 2018 dat de autoriteiten van Oekraïne niet adequaat reageren op de toenemende gewelddadige aanvallen en dreigingen op onder andere Roma.

Gelet op actuele informatie van Vluchtelingenwerk is door de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd waarom hij bij de aanmerking van Oekraïne als veilig land de Roma niet als groep heeft uitgezonderd, dan wel niet op zijn minst heeft bepaald dat bij beoordeling van asielverzoeken van vreemdelingen uit Oekraïne verhoogde aandacht dient te worden geschonken aan Roma, net zoals dat is bepaald met betrekking tot LHBTI's uit dat land.

Beroep is gegrond. De rechtbank voorziet zelf in de zaak, omdat de aanvraag wel kan worden afgewezen als ongegrond in plaats van kennelijk ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12292](#)

JnB2018, 1052

MK ABRS, 15-10-2018, 201805771/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. In de uitspraak van 2 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4443](#) heeft de Afdeling overwogen dat de algemene ambtsberichten inzake Turkije van de minister van Buitenlandse Zaken van februari 2012 en juli 2013, niet het standpunt kunnen dragen dat strafrechtelijk veroordeelde leden van de Turkse Hezbollah die nog een gevangenisstraf in Turkije moeten uitzitten, geen reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat dat standpunt, anders dan de staatssecretaris heeft aangevoerd, evenmin kan worden gedragen door de informatie in het thematisch ambtsbericht inzake de Turkse Hezbollah van de minister van Buitenlandse Zaken van oktober 2016. Daarin staat immers dat onbekend is hoeveel leden van de Turkse Hezbollah tijdens de verslagperiode in gevangenschappen verbleven en hoe hun situatie in de gevangenschappen is.

[ECLI:NL:RVS:2018:3321](#)

JnB2018, 1053

MK ABRS, 17-10-2018, 201706703/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Hoewel de positie van LHBTI in Wit-Rusland zorgelijk is, heeft de staatssecretaris, anders dan de rechtbank heeft overwogen, terecht betoogd dat uit de ingebrachte informatie niet volgt dat de positie van LHBTI in Wit-Rusland wezenlijk is verslechterd sinds het ambtsbericht uit 2012.

[ECLI:NL:RVS:2018:3409](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 1054

MK ABRS, 10-10-2018, 201806712/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. De staatssecretaris is voor Italië in het algemeen terecht uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Door de staatssecretaris op te dragen de vreemdeling op te nemen in de nationale asielprocedure heeft de rechtbank ten onrechte haar oordeel in de plaats van dat van de staatssecretaris gesteld.

De staatssecretaris is voor Italië in het algemeen terecht uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de door de vreemdeling overgelegde berichten van de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) van 25 mei 2018 en 8 juni 2018 volgt weliswaar dat de nieuwe Italiaanse regering harde retoriek over migratie hanteert en dat anti-migratie en anti-EU sentimenten bestaan, maar uit die stukken volgt niet dat in Italië systematische tekortkomingen bestaan in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. De staatssecretaris betoogt terecht dat het aan de vreemdeling is om eerst in Italië te klagen over de door hem gestelde verdragsschendingen. De rechtbank heeft in de als zodanig door de staatssecretaris niet bestreden omstandigheid dat de vreemdeling in de periode van vrijdag 16 tot en met maandag 19 februari 2018 drie keer tevergeefs naar het aan hem opgegeven politiebureau in Milaan is gegaan, ten onrechte aanleiding gezien voor het oordeel dat de vreemdeling niet in de gelegenheid is gesteld een asielaanvraag in te dienen en Italië zijn verdragsverplichtingen niet is nagekomen. Zoals de staatssecretaris in zijn besluit terecht heeft betrokken, is niet gebleken dat de vreemdeling zich heeft gewend tot andere of hogere autoriteiten om hierover te klagen. Daardoor heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de persoonlijke ervaringen van de vreemdeling leiden tot de conclusie dat overdracht aan Italië in zijn situatie strijd zal opleveren met artikel 3 van het EVRM althans artikel 4 van het EU Handvest. De staatssecretaris klaagt terecht dat hij onder de hiervoor genoemde omstandigheden niet gehouden is de asielaanvraag inhoudelijk in behandeling te nemen. Door de staatssecretaris op te dragen de vreemdeling op te nemen in de nationale asielprocedure heeft de rechtbank ten onrechte haar oordeel in de plaats van dat van de staatssecretaris gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2018:3246](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECRI/ECRE/2018/3246)

JnB2018, 1055

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 18-10-2018, NL18.17753

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Het oordeel van de rechtbank wordt vooral ingegeven door een decreet van de (nieuwe) Italiaanse overheid van 24 september 2018 waarin de toegang tot opvanglocaties voor kwetsbare asielzoekers wordt beperkt.

Eiseres voert onder meer aan dat zij niet aan Italië kan worden overgedragen, omdat er in Italië sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Eiseres heeft onder andere een beroep gedaan op een decreet van de Italiaanse autoriteiten van 24 september 2018, in werking getreden op 5 oktober 2018. In dit decreet is onder andere de toegang tot het SPRAR-opvangsysteem beperkt tot personen die internationale bescherming genieten en niet-begeleide kinderen.

Asielzoekers en personen met een humanitaire beschermingsstatus zouden daardoor van opvang in een SPRAR-locatie worden uitgesloten en alleen toegang hebben tot grootschalige eerstelijns en tijdelijke opvangcentra (CAS) waar de levensomstandigheden vaak kritiek zijn.

Beoordeling rechtbank

De rechtbank is van oordeel dat het beroep van eiseres op het decreet slaagt. Het beperken van de toegang tot de SPRAR-opvanglocaties kan gevolgen hebben voor de andere opvangvoorzieningen (CAS), terwijl uit diverse (recente) rapporten blijkt dat die opvangvoorzieningen toch al behoorlijk onder druk stonden. Zie onder meer het rapport van Médecins Sans Frontières van 8 februari 2018, het jaarlijks rapport van USDOS over mensenhandel van 27 juni 2017, het bericht van IRIN van 15 juni 2017, het rapport van ECRE van mei 2017, het AIDA-rapport van februari 2017 en de publicatie "Veel gestelde vragen Dublin Italië" van augustus 2017 op Vluchtweb (waar eiseres ook een beroep op heeft gedaan).

Verweerder heeft in een andere zaak op dezelfde zitting toegelicht dat hij nader gaat onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor gezinnen met minderjarige kinderen, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Verweerder heeft zich echter op het standpunt gesteld dat dergelijk onderzoek in het geval van eiseres niet nodig is, omdat zij alleenstaand is, zonder minderjarige kinderen, en de SPRAR-locaties alleen voor gezinnen met minderjarige kinderen waren. Uit rapporten blijkt echter dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers. Verweerder is verder niet ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12420](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 18 oktober 2018, [ECLI:NL:RBDHA:2018:12421](#).

[Naar inhoudsopgave](#)